Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

EYLÜL
SAYI: 43
1982
50 TL

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

ANAYASA TASLAĞININ TARTIŞMASI...

Bu konunun işlenmesi, hakim sınıfların içindeki dalaşmalarını ve getirilmek istenen anayasanın daha iyi kavranılması açısından gereklidir. Anayasa taslağına itirazsız imza atanlardan biri olan Aldıkaçtı, bakın anayasayı nasıl savunuyor, Ilıcak'la yaptığı röportajda;

"Basın yayın özgürlüğüne getirilen kısıtlamaları yetersiz görüyor ve şu tedbirlerin alınmasını istiyor".

Aldıkaçtı: "Emperyalist paşalarımın istediği gibi oldu mu acaba?"

"Biz Türkiye'de...gazete çıkarmayı maddi teminata bile bağlamadık. Ufak bir gazete herhagi bir şahsın itibarı ile oynuyor. Parası olmadığı için mahkemeye versenizde tazminat alamazsınız. Aslında bir gazetenin yayınlanabilmesi için belirli bir maddi teminat yatması lüzumuna inanıyorum"

Onlar düşünce ve fikir özgürlüğünden yana olduklarını iddia ederek şöyle diyorlar:"İnsanlar düşünme özgürlüğüne sahip olacaktır, fakat bunu açıklama özgürlüğü diye bir şey olamaz". Açıklanamayan bir düşünce!

Derneklerin amaçları dışında faaliyet göstermiyecekleri, dernekler kanununda olduğu halde bunun neden anayasaya konulduğu sorusuna ise şu yanıtı vermektedir: " Çünkü kanunlar kolay değişebilir, anayasanın değişmesi içinde üçte iki çoğunluk gerekmektedir. Derneklerin idari yollarla kapatılmasının amacı ise mahkemeye verdiğimizde mahkemeler senelerce sürüyor ve dernek faaliyetine devam ediyor . Derhal kapatılması gereğine inanıyorum! "

YHK'nin anayasada yer almasının amacını ise şöyle açıklıyor: "Aşırı ücret talabi YKH'nin araya girmesiyle önlenecektir. Af konusunun TBMM'den alınıp, Cumhurbaşkanına verilmesinin nedeni ise, 'böyle bir hüküm koyduk. Ki gene 1974'teki gibi af durumu ortaya çıkmasın" diyor.

Anayasa bozuntusunu savunan Şener Akyol; esnafın, "bizleri unuttunuz, hiç bir hakkımızı korumuyorsunuz" diye söylenmesine karşılık şöyle diyor: "Sizleri unutmadık. Dikkatlice anayasayı okursanız göreceksiniz ki sizleri de koruyor. 10 kişiden az işçi çalışan yerlerde grevleri yasaklayarak, o iş yerini güvenceye aldık". Evet onlar işçilerin sömürüsünü arttırarak esnafı

Devamı Syf: 6'da

KESTANELERİ ATEŞTEN ÇEKENLER PEŞPEŞE KURBAN EDİLDİ!..

Önce "köşe başı" bankerleri, derken Kastelli ve nihayet Özal!.... Sonunda "dim dik ayaktayız" diyen Özal'da, Kastelli'nin peşinden gümbürtüyle kurban edildi.

Yoksa bir politika değişikliği mi söz konusu? 24 Ocak kararları uygulanabilsin diye halkın tepesine bindirilen Amerikan uşağı cunta, yoksa artık bu kararlara sırt mı çeviriyor? İMF'nin gözbebeği, cuntanın nur topu tosun çocuğu Özal'a nazar mı değdi dersiniz?

Bu soruları cevaplıya bilmek için biz en iyisi ikibuçuk yılı aşkın bir süredir Türkiye'nin ekonomik yaşantısına yön veren 24 Ocak kararlarının alındığı1980 Ocak ayına dönelim. Ve o günden bugüne olan gelişmeleri kısaca özetliyelim.

Demirel hükümetinin işbaşında olduğu 1979 sonu, 1980 başında Türkiye'nin dış ticaret açığı alabildiğine büyümüş, döviz sıkıntısı almış yürümüştü. Yani, yurt dışından çok alıyor, yurt dışına az satabiliyorduk. (Ekonomi diliyle, dış alım, yani ithalat, dış satım yani ihracattan fazlaydı.) Aradaki farkı kapatabilmemiz için emperyalist ülkelerden yeni borçlar bulmamız gerekiyordu. Oysa Türkiye ekonomisi, eski borçların faizini bile ödeyemez haldeydi. Emperyalistler, yeterince güvenilir görmediklerinden, Türkiye'deki uşaklarına borç vermeye çekiniyorlardı. Dış alımın eskisi gibi sürdürülmesi tehlikeye giriyordu. Dışarıdan hammadde, parça ve enerji gelmezse bir gün ayakta durmaya mecali olmayan komprador sanayi zor durumda idi.

Devamı Syf: 2'de

Üretim düşmüştü. Bu dertlerden başını alamazken bir de işçi grevleriyle, silahlı kitle direnişleriyle uğraşmak zorunda kaldı, komprador patron-ağa devleti halkın muhalefetini susturamamıştı. Devlet, sürekli karşılıksız para basıyordu. Yani resmi kalpazanlık yapıyordu. Çünkü, memur maaşlarını, işçi ücretlerini, tarım mahsulü alımlarını ancak bu şekilde ödeyebiliyordu. Bir yandan üretim düşerken, bir yandan piyasadaki para miktarının artması, paranın değerini süratle düşürüyordu, yani enflasyonu arttırıyordu. Bu ise dış satımı büsbütün çıkmaza sokuyordu. Dış ticaret açığının daha da büyümesine yol açıyordu. Kısacası kendi kendini durmadan yeniden üreten bir belalar zinciri birbirine eklenip gidiyordu. (Enflasyon ve bunun dış ticarete etkisi konusunda konunun sonundaki enflasyon konusundaki açıklamaya bakınız).

İMF DİZGİNLERİ ELE ALIYOR !

İşte bu şartlarda, "İMF" diye bilinen uluslararası parafonu reçetesini dayadı. İMF'nin görevi başta ABD olmak üzere, Batı'lı emperyalistlerin yarı-sömürge ülkelere verdiği borçların geriye alınmasını garantiye bağlamaktır. Türkiye'nin içine düştüğü durumu gören İMF, dizginleri iyice eline aldı. Kucağına da Turgut Özal'ı oturttu ve izlenecek yolu çizdi: Türk parasının Dolar karşısındaki değeri büyük oranda düşürülecekti. Böylece, başta petrol olmak üzere, hammaddesi ve pek çok parçası dışarıdan gelen otomobil, buzdolabı, çamaşır makinası gibi dayanaklı tüketim malları adam akıllı pahalılanacaktı. İMF'nin en önemli şartı ise şuydu. Yaşam şartlarının olağanüstü pahalılanmasına rağmen işçilerin, memurların ve köylülerin gelirleri çok daha az artmalıydı. Öyle ki, onlar ellerine geçen parayla eskisi gibi bir yaşantı düzeyini dahi tutturmamalı idiler. Hele, araba imiş, buzdolabı, çamaşır makinası imiş bunlar, geniş halk kitleleri için ulaşılmaz bir hayal olmalı idi. O zaman bunları üreten sanayiciler mallarını yurt dışına satmaya mecbur olacaklar ve böylece elde edilen döviz emperyalistlere olan borçların ödenmesine yardım edecekti. Ayrıca İMF, devletin vergi gelirlerini arttırmasını buna karşılık devlet giderlerini kısmasını şart koşuyordu. Mesela "KİT" diye bilinen Kamu İktisadi Teşekküllerinde çalışanların sayısı azaltılmalı, buralardaki emekçilerin ücret ve maaşları dondurulmalı idi. Tabii ki köylüye verilen taban fiatları da düşük tutulmalı idi. İşsizlik artarmış, emekçiler hepten aç kalırmış, bunlar İMF'nin umrunda bile değildi. Bu şartları koşarak İMF, devletin başı sıkıştıkça para basmasını engellemeye çalışıyordu. Çünkü, daha önceki devalüasyonları izleyen pahalılık karşısında ücretler, maaşlar ve devlet giderleri artınca, devlet sürekli karşılıksız para basmış; bu ise enflasyonu körüklemiş ve işler yeniden başa dönmüştü. Bu sefer ise, İMF, yapılan devalüasyonun yeniden körüklenen enflasyonla yutulmasını engellemekte kararlıydı.

Böylece, "24 Ocak kararları" diye adlandırılan emperyalizme uşaklık ve sadakat belgesi ortaya çıktı. Bu kararların özü şudur. Doların Türk parası karşılığı, 45 Lira'dan 70 Liraya çıkarıldı. Yani bir anda, Türk Lirasının değeri neredeyse yarı yarıya düşürüldü. Para basımı ise, "sıkı para politikası" ile sınırlandırıldı. Böylece, hayat pahalılığı diyelim ki 100 artarsa, işçilerin memurların ve köylülerin gelirleri yanlızca 10 artacak, aradaki 90'lık fark ise emperyalistlere olan borcun ödenmesine hizmet edecekti. Bu kararların uygulanabilmesi için, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halk sınıflarını süngü zoruyla susturmak şarttı. Zaten 12 Eylül cuntası da bu yüzden başa geldi.

24 Ocak kararlarından sonraki gelişmeye baktığımızda şunu görüyoruz. 1979 yılı sonunda piyasada dolaşan para miktarı (ekonomi dilinde buna emisyon denir.) 180 milyor Lira civarında idi. 1979 sonundan 1981 Eylül ayına kadar peşpeşe yapılan devalüasyon ve zamlar sonucu yaşam pahalılığı % 204 artmıştı. Paranın dolaşım hızı aynı kaldığı takdirde, hiçbir ekonomik büyüme olmadığını varsaysak bile, 1979 sonundaki kadar üretimi gerçekleştirebilmek için 180 milyarın % 204-ü kadar emisyona ihtiyaç vardır —Ki bu da 540 milyor Lira eder. Ancak, bu kadar çok para basılmış olsa, enflasyon yine yüzde yüzü aşar ve yapılan devalüasyonun etkisi sıfıra inerdi İMF'nin buna izin vermiyeceği açıktır. Para basımı nisbeten kısaldı ve 1981 Eylül'ünde 370-380 milyar Lira ile sınırlandı. (Bugün ise, bu miktar 500 milyar Lira civarındadır.) Yani, hayat pahalılığı % 200 civarı artarken, emisyon hacmi yanlızca % 100 (180 Milyardan 370 milyara çıkarılmış oluyordu. Ancak bu da şöyle bir ciddi sorun doğuruyordu. Paranın dolaşım hızını arttırmak şarttı!

Şöyle açıklayalım; Diyelimki piyasada 1000 liralık bir ciroyu (yani toplam Gayri Safi harcamalar) karşılamak üzere 100 Lira'lık yetiyor. Bu taktirde paranın dolaşım hızı 1000bölü 100 eşittir 10 olur. Yani, 100 liralık para 10 kere dolanmalıdırki 1000 Liralık ciroyu döndüre bilsin. Şimdi fiatların artması yüzünden toplam cironun % 200 artıp 3000 Lira olduğunu düşünelim. Eğer aynı dolaşım hızını tutmak istiyorsak para miktarını da % 200 arttırıp 300 Liralık emisyon hacmi bulundurmamız gerekir bu taktirde dolaşım hızı, 3000 bölü 300 eşittir 10 olur. Yok eğer emisyon hacmini bu oranda arttıramıyorsak o zaman tek çare paranın dolaşım hızını arttırmaktır. Mesela, toplam ciro 1000 Liradan 3000 Liraya çıkmışken, para miktarını ancak 100 Liradan 200 Liraya çıkarabildiğimizi düşünelim. 200 Liranın 3000 Liralık ciroyu gerçekleştirebilmesi için 10 değil, 15 kez dolaşım gerekecektir.

BANKERLER İMDADA YETİŞİYOR.

Bunu neden böyle uzun uzun anlattık? Çünkü Özal'ın gümbürtüyle çöküşüne kadar uzanan olaylar dizisini kavrayabilmek için, Marks'ın, Paranın Dolaşım Hızı diye anlattığı bu işleyişi bilmek gerekir.

24 Ocak kararları piyasadaki toplam haracamaları arttırırken, emisyon hacmini aynı oranda arttırılmamasını şart koşuyordu. Demekki paranın dolaşım hızının arttırmak zorunluydu. Bu nedenle, 24 Ocak kararlarının ayrılmaz parçası olan 1 Temmuz bankacılığı uygulamaya kondu. 1 Temmuz 1980'den başlamak üzere bankalardaki mevduat faiz oranları serbest bırakıldı. O zamana kadar daima enflasyon oranının gerisinde kalan faiz oranları birden bire fırladı. Amaç, o zamana kadar altına yada arsa apartman gibi emlaka yatan küçük ve orta burjuva birikimlerini bankalara çekebilmekti. Gerçi bu inşaat sanayiinin önemli bir dalını oluşturan inşaat sektörü gerileyecekti. Fakat başka bir çıkış yolu da yoktu. Paranın dolaşım hızı bu şekilde arttırabilir ve sanayinin kredi talebi ancak böyle sağlanabilirdi.

Ancak, bankalara para yatıranlara ödenen mevduat faizlerinin attırılması komprador sanayiinin kredi maliyetini de önemli ölçüde arttırıyordu. Eskiden, diyelimki, mevduat sahibine yüzde 10-15 faiz vererek topladığı parayı, banka sanayiciye % 20 kredi ile veriyor idiyse, 1 Temmuz bankacılığından sonra, mevduat sahiplerine ödenen faizleri yüzde 40-50 yi buldu. Bu da kompradorların bankalara ödediği kredi faizlerini yüzde 60-70'e çıkardı. Hem halktan mevduat çekmeyi sürdürebilmek, hemde kompradorlara kredi aktarırken maliyetin yükselmesini önlemek gerekiyordu. İşte bu noktada bankerler imdada yetişti.

Bugün hükümet yetkililerinin bankerlere "dolandırıcılar, hilekarlar" falan diye çatmalarına bakmayalım. Bunlar, kendi ayıplarını örtmek içindir. Aslında bankerler cuntanın ekmeğine yağ sürdüler. Bankerlerin işletme giderleri bankalara oranla çok düşük ol-

duğundan halka daha yüksek faiz verebiliyorlardı. Böylece halkın elindeki birikimler mevduat olarak çekiliyordu. Daha doğrusu, riski bankerlere ait olmak üzere halkın elinden çektiriliyordu. Daha sonra bu paralar bankalar da toplanıyor ve ordan da komprador sanayiye kredi olarak akıyordu. Bankalar bankerlerin verdiği faiz oranlarını vermeye kalksalar, kredi faizleri belkide % 100'leri bulacaktı. Ayrıca, bankerlerin göğüslediği riski (yani tehlikeye banka sahipi holdingler olmak üzere, komprador patron ve ağlar kestaneleri ateşten, sırtını herhangi bir holdinge dayamış olan bankerlere çektirmeye yeğlediler. Hatta sonunda Kastelli sermayesi çoğu bankadan daha fazla olan (Mesela Töbank'ın iki katı) Kastelli'yi bile harcadılar. Varsın elleri ateşten yananlar parmaklarını yalayadursunlardı. Kestaneleri miğdeye indirmek ise Koç'a, Sabancı'ya, Çavuşoğulları'na, Eczacıbaşı'na, Çukurova Holding sahiplerine ve onlar gibi bir avuç komprador patron-ağaya nasip olacaktı.

Bu arada hemen şunu vurgulayalım. Batan bankerlerin hele Kastelli gibi muazzam çapta tefecinin bu işten hepten zararlı çıkmadığını söylemek istiyoruz. Onlar aslında gösterilmek istendiği gibi sıfırı tükenmiş falan da değillerdir. Bunlar, mevduat sertifikasının sihirli değneğine sığınıp servetlerini görünmez etmişler, bankalarda emniyete almışlardır. Hesap meydanda; Kastelli'den önce batan bankerlerin 70 milyar Lira ve kastellinin de 100 milyar Lira civarında mevduat topladığı hesaplanmaktadır. Yani toplam 170 milyar Lira... Bu paranın bir kısmı, bankerler tarafından tahvil ve hisse senedi pazarlanan kompradorların elindedir. Esas büyük kısmı ise mevduat sertifikası şeklinde bankalardadır. Mesela Kastelli'de ki 100 milyar liranın 15 milyarının tahvil ve hisse senedine, geri kalan 85 milyarının ise mevduat sertifikasına bağlı olduğu açıklandı.

MEVDUAT SERTİFİKASININ SİHİRLİ DEĞNEĞİ.

Kısacası, bankerlerde battığı söylenen paranın önemli bir bölümü şu anda bankalardadır; mevduat sertifikası adı altında ve, Kastelli'de dahil olmak üzere sözde batan bankerler, bu işten büyük kazançlar sağladılar. Gerek yurt içi, gerek yurt dışı bankalarına büyük servetler yığdılar. Üstelik, mevduat sertifikası sayesinde bu paraların hesabını vermekten de kurtuldular. Fakat, işin asıl önemli yanı bu değil. Sorun, aslan payını kimin aldığı, kimin kimi onun sayesinde sürüp çıkardığı, Evet Kastelli'nin bu işten çok kazancı oldu ama o artık "Banker Kastelli" olarak tarihe karıştı. Yani, onun ekonomik varlığına son verildi. Oysa, bir Koç Holding, Çukurova Holding yada Sabancı Holding, yanlızca Kastelli'nin kaçışıyla tahvil borçlarını ödemekten kurtulmakta , daha bir süre faizsiz kredi kullanmakla kalmadılar. Aynı zamanda Türkiye ekonomisine yön veren "Saygın" uşak mevkiilerini de koruyup, pekiştirdiler. Söylediklerimizin daha iyi anlaşılabilmesi için, hisse senedi, tahvil, mevduat sertifikası gibi kavramları kısaca açıklayalım.

Hisse senedi ve tahvil, sanayi kuruluşlarının halkın elindeki birikimleri kendilerine çekebilmek için kullandıkları menkul (taşınabilir) değerlerdir. Bunlar sanayi kuruluşları tarafından çıkarılan kağıtlardır. Hisse senedi alan bir kişi kattığı para oranında o şirkete ortak olmuş demektir. Kuruluş kâr ederse kardan, zarar ederse zarardan payını alır. Tahvil ise şirketlerin belirli bir faiz karşılığı halktan borç para toplamak için çıkarttığı kağıtlardır.Aslında 1981 Temmuz'unda çıkartılan ve 1982 Şubat'ında yürürlüğe giren sermaye piyasasına görede bankerlerin lanlızca tahvil ve hisse senedi pazarlıyabilmeleri gerekir. Fakat devlet göz göre göre, bankerlerin yanlızca hisse senedi ve tahvil değil mevduat satmasınada göz yummuştur. Göz yummakta ne kelime; bunu bilerek, isteyerek teşvik etmiştir. Mevduat sertifikası uygulaması da 24 Ocak kararlarının ve 1 Temmuz bankacılığının bir hediyesidir. Bu sertifika bankaya hesap açtırana verilmektedir. Mevduat sertifikası kendisine aydan aya yada yıl sonunda ödenmektedir. Sertifikanın normal banka cüzdanından farkı, üzerinde isim yazılı olmamasıdır. Yani yasa dışı yollardan kazandıkları servetleri gizlemek, yüksek vergiden kaçırmak isteyenler için mevduat sertifikası biçilmiş kaftandır.

Mevduat sertifikaları şimdi de, sözde batmış bankerlerin servetlerini bankalarda tutmak için mükemmel bir paravana olmuştur. Kimler kazançlı? En başta, mevduat sertifikaları sayesinde ellerinin altındaki para artan bankaların sahipleri olan komprador holdingler,ikinci olarak, bankalara sahip olmamakla birlikte onlardan kredi kullanan kompradorlar ve nihayet, servetlerini alacaklardan gizleyen bankerler. Kimler mi zararlı? Elbetteki servetlerini bu çarka kaptırmış olan küçük ve orta burjuvalar. Bankere yatırabilecek kadar birikimi olanlar, elbetteki yoksul köylüler, işçiler değil, başta bürokratlar olmak üzere orta burjuvazi ve kısmen de küçük burjuvazi idi. Fakat ne yazık ki, bu işten zararlı çıkanlar yalnızca onlar olmadı. Kastelli'nin kaçışı ile baş gösteren panikte zor durumdaki bankalar batmasın diye Merkez Bankası hemen para basmaya başladı ve bu bankalar tam 52 milyar Liralık kredi aktardı. İki yıldır sıkı para politikası izlemek için katlanılan sıkıntılar hatırlanır ve bu 52 milyor Liranın emisyon hacmini bir anda 400 milyar Liradan 450 milyara çıkardığı gözönüne alınırsa durumun ciddiyeti ortaya çıkar. Önümüzdeki günlerde enflasyonun yine fırlayacağı anlaşılıyor. Bu ve buna benzer tedbirler gösteriyor ki olayların yükünü yalnızca bankerlere para kaptıranlar değil, başta işçiler ve köylüler olmak üzere tüm halk kitleleri çekecektir.

KASTELLİ NASIL KAÇTI?

Kastelli'nin tahvillerini pazarladığı holdingler arasında Koç Holding, Çukurova Holding, Sabancı Holding gibi Türkiye'nin kalbur üstü kompradorları yer alıyordu. Kastellinin mevduat sertifikalarını pazarladığı bankalara gelince, bunlar; Pamukbank, Yapı ve Kredi Bankası, Uluslararası Ticaret Bankası (Bu üç banka, Karaahmet ve Eliyeşileğe ait olan Çukurova Holdinin denetimindedir. Emrinde 37 000 kişi çalıştıran ve Türkiye'de en yüksek ciroyu tutturan Çukurova Holding ABD uşağı kompradorların ağababalarındandır.) Hisarbank (Çavuşoğlu-Kozanoğlu Holding denetimindeki Hisarbank Güneş Gazetesi'nin de sahibidir. Danışma Meclisi başkanı Sadi Irmak'ın aynı zamanda Hisarbank yönetim kurulu üyesi olması, bu Holding'in cunta ile olan ilişkilerini de sergilemektedir.) Anadolu Bankası, İstanbul Bankası (Hasların) Vakıflar Bankası, Odibank, Bağbank vb. Ayrıca Meban Bankerlik Kuruluşu da Transtürk Holding'in bir yan kuruluşudur.

Temmuz ve Ağustos aylarında, Kastellinin mevduat sahiplerine ödemesi gereken borçların vadeleri geliyordu. Kastelli borçlarını ödeyebilmek için alacaklı olduğu kapıları sıkıştırmaya başladı. Alacaklı oldukları da kimlerdi? Sırtını cunta aracılığı ile ABD'ye dayamış bir avuç uşak Holding...

Şu tesadüfe (!) bakın ki, tam alacaklılar Kastelli'yi, Kastelli'de alacaklı olduğu Holding'leri iyice sıkıştırmaya hazırlandığı bir sırada, Haziran başında İMF heyeti Türkiye'yi ziyaret etti. Ve 3 Haziran'da İMF yetkilileri "Banka sistemi" hakkında bilgi almaya başladı. 18 Haziran'da bankalar bir araya gelerek çok önemli bir karar aldılar. Bankerler artık mevduat sertifikası satamayacaktı. Bu, Kastelli'nin ölüm fermanını imzalamaktı. Çünkü elindeki mevduatın % 85'ini mevduat sertifikasından sağlayan Kastelli bu karar nedeniyle dükkanı kapatmak zorunda kalacaktı. —Nitekim, bir iki gün sonra,

22 Haziran'da Kastelli yurt dışına kaçtı.

Böylece Kastelli'ye borcu olan büyük Holding'ler ve denetimlerindeki bankalar borçlarını ödemekten kurtuldular. Öyle ki, Kastelli'nin kasıtlı batırıldığı ve kaçırıldığı haberleri ayyuka çıktı. Hatta bunun üzerine, Pamukbank yetkilileri, Kastelli'ye borçları olmadığını açıkladılar. Hisarbank yöneticileri Çavuşoğulları ise "Kastelli'yi biz batırmadık" diye demeçler verdiler. Ne diyelim, yarası olan gocunur ! Demeçler görünüşü kurtarmamış olacaklarki, Çavuşoğullarının ifadesi alındı ve Hisarbank'ın borcu olup olmadığı konusunda soruşturma açıldı.

SÜTÜN KAYMAĞINI KİM YEDİ?

Mevduat sertifikası konusunda getirilen çözümler, tam da büyük bankaların ve Holdinglerin işine gelecek tarzda oldu. Sertifikaların hem vadesi uzatıldı, hem faiz oranları uzatıldı. Bir taraftanda Merkez Bankası'nın kurtarma operasyonu ile enflasyonun körükleneceğini hesaplarsak, birikim sahiplerinin nasıl soyulduğu ortaya çıkar. Banka kasalarındaki paralar günden güne değer yitirirken, kompradorlar bu paraları daha uzunca bir süre çok ucuz faizle kredi olarak kullanabileceklerdir.

Tahviller konusunda önerilen çözümler ise, oyundan kimlerin çıkarları olduğunu büsbütün gözler önüne serdi. Kastelli'nin pazarladığı tahvillerin sahibi olan dört Holding; Koç, Sabancı ve Çukurova Holdingler zaten büyük mali sıkıntı içinde olduklarını, tahvillerin üzerinde yazılı olan faizlerin zaten şirketlerin gerçek kârlılık oranlarını yansıtmayıp, halktan para toplayabilmek için suni olarak yükseldiğini (yani halkı soymak için şişirildiğini) vadesi gelen tahvilleri ödemeye kalkarlarsa, yanlızca kendi şirketlerinin değil, Türk ekonomisinin zarar edeceğini söyleyip yakındılar.

Bunlar diyorlarki; Piyasada dolaşan toplam 40 milyarlık tahvilin 15 milyar Liralık bölümü, bizim Kastelli aracılığı ile sattırdığımız tahvillerdi. Yani, bizim tahviller tehlikeye girerse, tahvil piyasası batar işte böyle, yarı tehdit yarı minnet. Bir devlet bankasını, mesela Ziraat Bankası'na tahvilleri satın almaya zorluyorlar. Mevduat sertifikalarında olduği gibi tahvillerde de vade uzatılacak faiz düşürülecek zararı devlet kasası ve birikim sahipleri çekecek, sefayı Holding ağaları sürecek. Devlet de kasasının açığını komprador patronlarla ağalardan kapatacak değil ya ! Bu zararı elbette koyduğu yeni vergilerle halkı soyarak kapatacak. İşte tezgahlanan oyun....

Kastelli'ninde kaçışıyla bugün piyasada ayakta kalan bankerler Holdinglerin yan kuruluşları olarak iş görenlerdir. Mesela Çukurova Holding ve onun denetimindeki bankaların yan kuruluşu olan Genborsa, Çavuşoğlu Kozanoğlu Holding'in ve Hisarbank'ın yan kuruluşu olan Eko Yatırım, Eczacıbaşı Holding'in, Eczacıbaşı yatırım, Sürmenler'in denetimindeki Bağcılar Bankası'nın yan kuruluşu olan, Fiban, Transtürk Holding'in yan kuruluşu olan Meban vb.

Kısaca, bankası bankeri olan Holdingler bu oyundan karlı çıktı. Kastelli'nin kaçışı en çok bunlara yaradı. Zaten pek başka çıkar yolları da kalmamıştı. Çünkü Kredi sıkıntısı artık yanlızca bankası —bankeri olmayan kompradorların bizzat kendilerini de etkilemeye başlamıştı. Kastelli operasyonunu gerçekleştirmeselerdi. onları çok daha zor günler bekliyordu. Bu operasyona öylesine muhtaçtılar ki, en has adamlarından Turgut Özal'ı harcamayı bile göze aldılar. Zaten Kastelli'nin kaçtığını gören Özal, hemen sonunu görmüş ve "bu iş bizi de götürür" demiştir. (Milliyet. 15-7-82)

HA ÖZAL, HA KAFAOĞLU —AYNI TAS, AYNI HAMAM—

Cunta, Özal'ı harcayıp yerine Adnan Başer Kafaoğlu'nu atayarak, artık kendisi için zorunlu hale gelmiş olan bir işi yaptı. Kastelli'nin de kaçışıyla bir kurban bulup, suçların, günahların yükünü onun boynuna yıkmak zorunlu hale gelmişti ve işte Özal temiz bir kurbanlık koyun gibi bıçağın altına en yakın yerde idi. Böylece Kastelli'nin peşinden Özal'da harcandı.

Harcandı harcanmasına ama cunta hükümeti şöyle bir açmazla da karşı karşıya kaldı. Bir yandan, kızgın halk kitlelerine Özal gitti, hataların sorumlusunu cezalandırdık gibi bir görünüm vereceksin, bir yandan da cellat gibi tepende bekleyen 24 Ocak kararlarından ne pahasına olursa olsun taviz verilmemesini isteyen hatta bu kararların mimarı olarak bilinen Özal'a da sahip çıkan İMF'yi gücendirmeyeceksin !

Bu çelişki, Özal'ın istifasıyla ilgili çelişik yorumların basına yansımasına yol açtı. Mesela bir yandan Özal, bakanlar kurulu içindeki çelişkiler sonucu istifa etmek zorunda kalmış gibi gösteriliyor. Özellikle, Özal'ın devlet bakanı Zeyyat Baykara ile yaptığı tartışmalar dile getiriliyor, yada Adnan B. Kafaoğlu ile Özal'ın sıkı para politikasının en çetin muhaliflerinden biri olarak biliniyor. (15-7-82. Milliyet) Kafaoğlu'nun İMF ve OECD ilişkilerinde yeni bir düzen isteyecegi bilidiriliyor. (16-7-82 Milliyet). Özal'ın gitmesine, faiz hadleri, tahvil sorunu gibi konuların yol açtığı görünümü verilmek isteniyor. Hatta bizzat Özal bile Holding'lerin isteklerine karşı çıktığı için kurban edilmiş bir kahraman edasıyla şöyle diyor; "Kastelli olayında mevduat sertifikalarına makul bir çözüm getirdik, tahviller zor bir konuydu, şirketlerden görüş istedik. Ancak, getirdikleri görüşlere benim şahsen katılmam mümkün değil." (16-7-82. Milliyet). Danışma Meclisi üyesi Dündar Soyer ise, 24 Ocak kararlarının tümden mahküm edildiğinin izlenimini veren şöyle bir açıklama yapıyor; —24 Ocak kararlarının uygulayıcılarının görevden alınmaları beklenen bir olaydı. Üretimi arttırmak, yatırımları yaygınlaştırmak, mevduat ve kredi faizleri arasındaki büyük farkı düşürmek, yeni uygulanacak ekonomik politikanın önemli hedeflerini teşkil edecektir.— (16-7-82. Milliyet.)

Fakat diğer yandan da, başbakan Ulusu 24 Ocak kararlarının değişmeyeceğini, "istikrar proğramı" denen İMF'ye uşaklık ve halkı soymak proğramının süreceğini söylüyor. İMF'yi rahatlatmaya çalışıyor.

Acaba hangisi doğru?

Bir politika değişikliğimi söz konusu?

Komprador patronların ve ağaların farklı klikleri arasında sürtüşme sonucu mu gitti Özal?

Özal'ın yerine gelen Adnan B.Kafaoğlu farkıl bir kliğin, farklı bir politikasının mı sözcüsü?

Yoksa, aynı tas-aynı hamam, aynı yolda devamımı?

Gazete haberlerinin satır aralarına göz gezdirince önce ilginç yorumlarla karşılaşıyoruz:

"Kastelli olayından sonra kamuoyunda bazı yanlış anlaşılma ve düşüncelerin oluştuğu görülmüştür. Kamuoyundaki bazı yanlış anlamaların ortadan kalkması ve hükümetin daha rahat çalışmasını sağlamak için Özal, Erdem ve Tüten istifa ettiler." (BülentUlusu. 15-7-82. Milliyet)

Çavuşoğlu-Kozanoğlu grubu yöneticisi Ömer Çavuşoğlu'da 24 Ocak kararlarının uygulanmasında yarar gördüğünü belirtmiş, maliye bakanlığına atanan Adnan Başer Kafaoğlu'nun bu politikanın oluşturulmasına büyük ölçüde katkıda bulunduğunu öne sürmüştür. (16-7-82. Milliyet)

Ve 18-7-82 tarihli Cumhuriyette bir karikatür: 24 Ocak kararları 80 plakalı bir otomobil (bununla 24 Ocak kararları anlatılmak istenmiş).Sağ ön kapıdan Özal dışarı adımını atarken Sol ön kapıdan Adnan Başer Kafaoğlu direksiyona adımını atıyor. Bu karikatür olup biteni pek güzel özetliyor: Gerçektende bütün gümbürtü, biryandan kızgın halk kitlelerinin gözünü boyarken biryandan da aynı politikayı devam ettirebilmek içindir. Ulusu'nun laf arasında ifade ettiği gibi, istifalar kamuo-

yunun gözünü boyamak için zorlandı. Ve Çavuşoğlu'nun dediği gibi Kafaoğlu 24 Ocak kararlarının mimarlarından biriydi.

12 Mart hükümetlerine danışmanlık yapan, 12 Eylül'den bu yana ise devlet başkanının ekonomik danışmanlığını sürdüren Kafaoğlu'nun 24 Ocak kararlarının felsefesini yada uygulamasını değiştirmesi beklenebilir mi? Elbette hayır!

Adnan B.Kafaoğlu bankerlerin batırılması, Kastelli'nin kaçırılması ve Özal'ın atılması oyununu tezgahlayan büyük Holdinglerin ortak seçimidir. Hatta büyük Holdinglerce kenara itilen ve devlet imkanlarından yararlanmada üvey evlat muamelesi gören kompradorlar dahi Kafaoğlu'nu kabullenmişlerdir.

ORTAK CAN SİMİDİ: 24 OCAK KARARLARI

Kastelli'nin kaçışı ve Özal'ın istifası, cunta içindeki çeşitli kanatları ağız birliğine zorlamıştır. Cuntanın merkezinde Amerikan uşağı göbekçi takım sessiz kalarak olayları onaylarken Halit Narin gibi kompradorları arasında 24 Ocak kararlarına karşı ilk eleştiri başlatmış olanlar dahi tehlike anında bu kararlara sımsıkı sarılmışlardır. Bankası bankeri olmayan ve üvey evlat muamelesi görmekten yakınan kompradorların sözcüsü olarak ortaya çıkan Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) başkanı Halit Narin ve bu kasimin çıkarlarını dile getiren Tercüman gazetesi yazarı Nazlı Ilıcak, Kastelli'nin kaçışı ile baş gösteren panikte 24 Ocak kararlarına can kurtaran simidi gibi yapıştılar. Mesela Nazlı Ilıcak, hemen Kastelli olayının ardından şöyle diyor; "24 Ocak kararlarının Türkiye'yi nasıl bir durgunluk ve bataktan kurtardığı, ekonominin çarklarını nasıl yeniden döndürdüğü hatırlanmazda bugünkü durum istismar edilir. Çünkü, dün dündür, bugün bugün, Bugün halkın heyacanı, üzüntüsü, hayal kırıklığı taptazedir. Bütün bu galeyanı bir hedefe yöneltmek ve sorumlu bulmak mecburiyeti vardır."

Daha sonraki yazılarında da Ilıcak, Özal'ın sorumlu bulma kaygısıyla hedef gösterildiğini, bunun 24 Ocak kararlarınada gölge düşürebileceğini söyleyip, cuntayı uyarıyor. Geçmişte Özal'a keskin eleştiriler yönelten Narin ise, Özal'ın görevden alınması üzerine benzer bir tavır takınıyor. 24 Ocak kararlarının ana felsefesine dokunulmayacağına inandığını belirtiyor ve bu kararların milletçe benimsendiğini öne sürüyor.

Kastelli'nin kaçışı bütün ekonominin temellerini sarsabilecek bir etki yaptı. Kastelli'nin topladığı 100 milyar Liralık mevduatın yaklaşık 200.000 aileyi ilgilendirdiğini, her aileyi ortalama 5 kişiden hesaplarsak bunun bir milyon kişi ettiğini düşünelim. Kamuoyu olarak hiç te küçümsenecek bir rakam değildir ! Daha da önemlisi Kastelli olayının yarattığı panik içinde halk bankalara koşup para çekmeye başlamış, bankalar da iflas tehlikesi ile karşı karşıya kalmışlardır. Bu şartlarda, cunta içindeki farklı klikleri oluşturan tüm komprador patronlar ve ağalar 24 Ocak kararlarını ağız birliği edip savunmak zorunda idiler ve öyle de yaptılar.

MADALYONUN ÖBÜR YÜZÜ

Ama birde madalyonun öbür yüzü var: Kastelli'nin kaçırılmasından aslan payını alanlar, elbetteki yine suyun başını tutmuş olanlar, yani, banka banker sahibi Holding'ler, bu günkü cuntanın göbekçi takımı oldu. Cuntanın kanatlarında temsil edilen Halit Narin gibileri ve İstanbul Sanayi Odası'nca temsil edilen çoğu komprador ise, bir yandan tehlike çanları çalınca 24 Ocak kararlarına sarılsalar bile, kemiğin yağlısını kapamadıkları için homurtularını giderek yükseltiyorlar. Kastelli olayı yüzeyde komprador patron ve ağalar tarafından birlik içinde göğüslenmiş gibi görünüyor, ama bu olay, içten içe kaynayan çelişkileri büsbütün kızıştırdı. Böylece Cuntanın, kendi içinde dahi istikrar sağlamaktan aciz yapısı sergileniyor. Gerek cuntanın merkezi ile kanatları gerekse cunta ile komprador patron-ağaların cunta dışında kalan klikleri (CHP'nin Avrupa'cı-Ecevit'çi kesimi, Amerikan uşağı MHP ve MSP, Rus uşağı TKP-TİP-TSİP vb.) arasındaki çelişkiler keskinleşiyor.

Cuntanın kanatlarında yer aldığını ve subaşını tutmuş holdinglere diş bilediklerini daha önce belirttiğimiz kompradorlar son olaylarla ilgili olarak bakın neler söylemişler:

Halit Narin (TİSK Başkanı)

Ciddi sanayi kuruluşlarımızın yok olması pahasına —Giderek derinleşen kriz nedeniyle, üretimi ancak durksamalı sürdürebilen kuruluşlar arasında, Narin'in Çatalca'daki Boğaziçi iplik fabrikasıda vardır — esirgenen imkanların, denetimden uzak kalmış bir takım bankerlik kuruluşları ile bazı bankaların emrine verilmesini hoşgörü ile karşılayamıyoruz. Bankalar ödeyemeyecekleri mevduat sertifikalarını hangi cesaretle piyasaya sürmüşler, kendilerinde keyfi ve takdiri tasarruflara girişme hakkını nasıl bulmuşlardır? (30-6-82. Milliyet)

Banka ve Holding'lerin elinde bir Türk ekonomisi düşünülemez. Durdurulmuş olan para kredi çarkının yeniden işletilmesi için tüm odalar ve oda sorumluları ilgililere tazyik yapmalıdır. (İstanbul Sanayi Odası Meclisinin Temmuz ayı olağan toplantısında yaptığı konuşmadan) (16-7-82)

Nurullah Gezgin:

Macera arayanlar kumar borcunu sanayiciye ödetmek istiyor. (16-7-82 Tercüman)

Murtaza Çelikel:

Bir yandan serbest piyasa ekonomisinden bahsedilirken, devletin bankaları ve bunların arkasındaki Holdingleri kurtarma çabası içinde olması dikkat çekicidir. (16-7-82 Cumhuriyet)

"Mevduat sertifikası çıkarmak demek, Merkez Bankasının işlerini aile kuruluşlarına ve şirketlerine vermek demektir. Bu bir devlet suçudur. Bu binanın mimarı pencere açmayı unutmuş. 'Pencere açalım mı'? diyoruz ! 'yok bu bina penceresiz inşa edildi, böyle yaşayacaksınız' diyor. Yaşayamıyoruz, hava alamıyoruz." (16-7-82 Tercüman)

Ekonomik kriz derinleşip komprador patronların en ağa babaları dahi sıkıntıya düştükçe it dalaşı kızışıyor. Daralan imkanlardan aslan payını kapabilenler ancak su başını tutanlar oluyor. Bir avuç aile Holding'i kemiğin en yağlısını gövdeye indiriyor. Ve burada emperyalist uşakları, en has adamları Özal gibilerini feda etmekten bile kaçınmıyorlar!

Bırakın birbirlerini yesinler! Köpeklerin birbirine düşmesi halk kitlelerinin yararınadır. Her ne kadar son tahlilde it itin kuyruğuna basmazsada, onlar, aralarındaki dalaşla birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökecek ve toplu çöküşlerini hızlandıracaklardır.

Hodri meydan!

Önce "Köşebaşı bankerleri! Sonra Kastelli ve peşinden Özal'ı.

Darısı cuntanın, darısı toptan komprador patron-ağa devletinin başına!..

Bunu yalnızca dileyip ummakla kalacağımızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz, uşak sürüsü...

Çöküşünüz Partimiz elinden olacaktır !

Bunu böyle bilesiniz ! Bunu böyle belleyesiniz...

AÇIKLAMA; ENFLASYON, DEVALÜASYON

Enflasyonun neden döviz sıkıntısına yol açtığını anlıyabilmek için şöyle bir örnek alalım:

Diyelim ki fındığın tonu uluslararası pazarda 300 Dolar olsun. Dolar'ın 45 Lira olduğunu düşünelim. Fındık ihraç eden bir tüccar, bir ton karşılığında 45x300: 13.500 TL alacaktır. Eğer fındığın bir tonu iç piyasada 13.500 Liradan daha ucuz ise o zaman tüccar fındığını yurt dışına satmaya tercih eder. Yok eğer pahalı ise, o zaman fın-

dığı ihraç edeceğine iç pazarda satar.

Şöyle bir varsayım yapalım: Bir tarihte fındığın iç piyasa fiat ile ihracat fiatı aynı olsun. Yani Türk Lirasının değeri Dolar karşısında gerçek değerini yansıtacak biçimde ayarlanmış olsun. Bu taktirde tüccar fındığı, ister iç pazara, ister dış pazara satsın eline geçen para aynı olacaktır. (Yukarı daki örneği alacak olursak, 13.500 TL)

Fakat yarı-sömürgelerdeki enflasyon oranı her zaman için emperyalist ülkelerdekinden daha yüksektir. Çünkü bizimki gibi yarı-sömürge ülkelerde üretim zaten azdır. Üretim araçları üreten sanayi kurulamamıştır. Oysa kapitalist üretim, üretim araçları, üreten sanayi sayesinde büyüyebilir. Üretimin az olduğu yetmezmiş gibi, harcamalarda fazladır. Çünkü, yarı-sömürge ülkelerin ihraç edebildiği tarim ve tarıma dayalı sanayi ürünleri emperyalist ülkelerce değerinin altında satın alınır. Buna karşılık yarı-sömürge ülkelerin satın aldığı makinalar ve komprador sanayinin gıdasını oluşturan yarı-mamül maddeler fahiş fiatlarla satılır. Yani yarı-sömürge devletleri karşılıksız para basma konusunda emperyalist ülkelerdekine kıyasla çok daha fazla zorlanırlar. Tabi ki yarı-sömürgelerin ödemek zorunda oldukları ağır borç ve faiz yüküde bunda tayin edici rol oynar. Enflasyon oranı emperyalist ülkelerde ortalama % 5 ile 15 arasında değişiyor. Oysa Latin Amerika ve Türkiye gibi yarı-sömürgelerde enflasyonun yüzde yüzü aşması bile doğal bir olaydır.

Örneğe dönersek, kısa bir süre sonra yurt içindeki enflasyonun daha yüksek olması nedeniyle fındığın iç piyasa fiatı dış piyasa fiatına oranla daha hızlı yükselecektir. Diyelimki, bir süre sonra 18.000 Liraya çıkacaktır. Oysa dış pazarda hala 300 Dolardır. Bu durumda tüccar elbette yurt içine satmayı tercih eder. İhracat azalınca dış ticaret açığı büyür, enflasyon artışı daha da hızlanır.

Bu gidişi sözde durdurabilmek için, emperyalist ülkeler yarı-sömürgelerden sık sık paralarının değerini düşürmelerini isterler. Bu sayede ihracatı özendirmeye, dış ticaret açığını azaltmaya ve enflasyonu dizginleyerek emperyalist ülkelere olan borçların ödenmesini güvence altına almayı umarlar.

Verdiğimiz örnekte, iç piyasa fiatının 18.000 TL olması gerçekçi döviz kurunun da 1 Dolar 60 TL olması gerektiğini gösterir. Bu takdirde fındığın iç ve dış piyasa fiatları eşit olacaktır. Diyelim ki, önümüzdeki belirli bir dönemin enflasyonununda karşılamak istiyoruz. O taktirde Dolar'ı 60 değil 70 Lira yaparız, 24 Ocak'da olduğu gibi.

Devalüasyonun derde deva olmadığı hem Türkiye'nin, hemde bütün yarı sömürgelerin pratiği ile yüzlerce, binlerce kez ispatlanmıştır. Devalüasyon ithal mallarını pahalandırmakta,bu iç piyasa fiatlarına yansımakta ve devalüasyonun ardından enflasyon daha da tırmanmaktadır.

ANAYASA...

Baştarafı Syf. 1'de

koruduklarını iddia ediyor. Gene anayasanın 62. maddesinde getirilen "ücret emeğin karşılığıdır " (Oysaki bilimde kanıtlanmıştır ki ücret gerekli emeğin karşılığıdır. Emek ücretlerden çok büyük bir değer yaratır ve aradaki fark artı-değer şeklinde patronun sömürüsünü oluşturur) tesbitide "çalışma süresine, işverimine bakılarak yapılmaktadır "denmektedir. Bundan da amaçlanan ücretli izinleri ortadan kaldırmak, geçmişte uygulanan; grevde geçen sürelerin ücretini almak için toplu sözleşmeye madde konulması hakkını anayasa tarafından yasaklama. Çünkü işveren ücretini talep eden işçiye anayasayı uzatarak; "bak ücret çalışılan süreler için geçerlidir"diyebilecektir. Zaten kuşa çevrilen sendikal hak ve grev, bu hakkında kaldırılmasıyla patron için hiç bir tehlike arz etmeyecektir. Zaten iki ay sonra da zorunlu olarak YHK tarafından sona erdirilen grev işverenin hayırına sonuçlanacaktır. O süre içinde ücretlerden kurtulacak, stoklarını eritecek, üstelik her türlü hasarı sendikaya ödettirerek, daha bir güçlenmiş olarak iş başı yaptıracaktır işçilere...!

*Anayasanın 17. Maddesi, köleliği yasallaştırmaktadır. Tutukluluk, hükümlülük durumlarında ve ekonominin krize girdiği dönemde, olağanüstü dönemlerde halkımız zorla çalıştırılabilecektir.

TRT'nin bağımsızlığından dem vuran (oysaki sınıflı bir toplumda her şey şu veya bu şekilde bir sınıfın damgasını taşır.) emperyalizm uşakları, şu savunmayı yapıyorlar; "Biz Cumhurbaşkanına TRT'de 3 kişi seçme hakkı verirken, danıştayın bu işe müdahelesini engellemek istedik".

Aldıkaçtı Türk Dil Akademisinin kuruluş amacınıda şöyle açıklamaktadır: "Milli eğitim, TRT, bütün resmi müesseseler Akademi dili kullanacaklardır. TRT'nin akademinin kabul etmediği dili kullanması anayasaya aykırı olacak ve genel müdürü değiştirmek mümkün olacaktır."

Danıştay'ın geçmişteki çalışmaladında rahatsız olan hakim sınıf kliğinin merkezci kanadı anayasa'da danıştayın görevini şöyle sınırlandırmıştır: "Danıştay idarenin tekdir hakkına müdahale etmeyecektir.İdare kararın sadece hukukiliğini denetleyecektir. İsabetini tartışmayacaktır. Ayrıca danıştayın tayin ve nakillerde yürütmeyi durdurma kararı vermeyeceği" hükmünü getirmişlerdir.

Bakın anayasa bozuntusu enflasyona nasıl çare buluyor: "Merkez bankası başkanının tayinini cumhur başkanına vermemizin nedeni enflasyona karşı tedbir içindir. Böylece Merkez Bankası başkanı siyasi baskılara dayanabilecek ve iktidarlar karşısında 'bağımsız' kalacaktır" diyorlar. Tabii bu arada da cumhurbaşkanı 'tarafsız" olduğu için devletin en kilit noktalarına seçtiği kuklaları ve en önemli konularda alacağı kararlarda da 'tarafsız' olacağı için halkın endişelenmesine gerek kalmayacaktır. Ve bu iddiayı Evren şöyle tanımlıyor: "Halk kendi seçtiği başkanına güvenmeyecekte, derneklere mi güvenecek."

Evet ! Sömürücü itler, bizler sadece dernek kurmakla yetinmeyeceğiz. Biz ler iktidarı alacağız. Bu gerçek böyle biline.

Cumhurbaşkanına bunca yetkinin verilmesinin tek şahıs diktatörlüğüne götüreceğini savunan muhalefete ise şu yanıt verilmektedir: "Cumhurbaşkanı yaptıklarından dolayı elbette kendi seçeceği yargı kurulları tarafından yargılanacaktır." Ne ilahi adalet!

Yorum yapmaya bile gerek olmayan faşist diktatörlüğün simgesi olan, bu anayasa bozuntusuna oy vermemek asgari yurtseverlik görevidir. Bu görevi yerine getirerek, onlara verdiğimiz korkuyu daha da katmerleştirelim.

HALKIMIZ ÜZERİNE UYGULANAN YENİ FAŞİST BASKILAR VE REKTÖRLERİN ATANMASI MESELESİ:

Hakim sınıflar içine düştükleri ekonomik siyasi krizi, gözlerden gizlemek için (atlatmaları mümkün değildir) en ufak bir muhalefeti bile devlet terörüyle bastırmakta ve yeni baskı tedbirleri aramaktadırlar. Kemalist dönemin Takrir-i Sükun Kanununu işleterek, istiklal Mahkemeleri yerine DGM'leri kurarak gelişen mücadeleyi durdurmak isteyişiniz boşunadır.

Bu yeni baskılar şu noktalarda bütün çıplaklığı ile göze çarpmaktadır:

a)— Memurlar Üzerindeki Baskılar;

Anayasa taslağının ilanından hemen sonra memurlara devlete 'sadakat' formu imzalattırılmıştır. Devlet bu hayat pahalılığında 10-12 bin TL'sına mahkum ettiği emekçilerden sadakat isteme gafletine düşmüştür. Türkiye Odalar Birliği'nin açıklamasına göre; memurların bugünkü alım gücü, 1970 yıllarının yarısı bile değildir. Bu da

yetmiyormuş gibi, başta TRT emekçileri olmak üzere, bir çok yerde emekçilere "güvenlik soruşturma formu"nu zorlaimzalattırmışlardır.Formun içeriği ise şöyledir. Şahsın; tahsil durumu, yakınlarının adresi, üye olduğu dernekler ve amaçları, kanun ve nizama aykırılıktan tevkif edilip edilmediği ve suçlu olarak yargıç önüne çıkarılıp çıkarılmadığı vs. ve form dolduranlar şu şekilde tehdit edilmiştir: "Noksan veya yanlış cevaplandırılmış sorular işten çıkarılmanız için kafi sebeb teşkil edeceğinden, bütün soruları doğru ve tam cevaplayınız."

b)— İşçiler Üzerindeki Yeni Faşist Baskılar:

İşçilerin tepesinde Demokles'in kılıcı gibi sallanan YHK yetmiyormuş gibi, yeni baskı tedbirleri Milli güvenlik kurulunca alınmaktadır. Onların nefes alışlarını bile dinlediklerini iddia ederek, nabızlarını ellerinde tutacaklarını sanıyorlar. Oysa tüm ezilen halkımız gibi, işçilerde muazzam bir hoşnutsuzluk içinde, içten yanan bir volkan durumundadırlar.

Ekonomik krize çare ilk tedbir olarak: işçi çıkarılmasını öngören cunta her geçen gün bu durumu daha da yasallaştırmak için yeni kararlar almaktadır. Son alınan karar ise şöyledir. "Bir işçinin ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan hallerde, iş akdi feshedildiği takdirde, sıkıyönetim komutanlıklarına başvuramaycaktır."

İşyerlerinde bilinçlenmeyi engellemek ve işçilerin yozlaşmasını sağlamak için elinden geleni ardına koymayan işveren, en ufak bir muhalefette bile; 'ahlaksız' damgasını basarak, işçiyi işten atabilecektir. En son karar ise şudur: "Altı aylık mahkümiyet almış olan işçi, cezası affedilse, paraya çevrilse bile tekrar işe alınmayacaktır. "12 Eylül darbesinden sonra özellikle onbinlerce işçinin hakkında soruşturma açıp, onları zindanlara dolduranlar, çıktıklarında ise onları işsiz bırakarak yıldıracaklarını sanıyorlarsa aldanıyorlar. Çünkü işçinin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmadığından, kazanılacak olan güzel ve sömürüsüz bir dünya için mutlaka mücadeleye katılacaktır.

Şimdi birazda yerin yedi kat dibinde olan yıllarca sağlığını ve yaşamını tehlikeye atarak çalışmış, insan olarak artık posası kalmış, emekli maden işçilerinin durumuna bir göz atalım. Kıdem tazminatı olarak nakit ödeme yapılmayan ve ellerine zorla tutuşturulan devlet tahvillerini —bunların miktarı 5 milyar 100 milyona ulaşmıştır— işçiler çaresizlikten aracı-tefeciye kaptırmak zorunda kalmaktadırlar. 1961'de halkın eline zorla sıkıştırılan tasarruf bonolarının başına gelenler ve Kastelli gibilerinin ortaya çıktığı gibi, bugün de emekçi işçilerin çaresizliğinden yararlanan leş kargaları türemiş ve işçinin elindeki tahvili yok pahasına kapatmaktadırlar. Devlet tahvillerini toplayarak, komisyonculuk yapan "gezginci tahvil toplayıcısı", bu işten tüccarın sağladığı karı şöyle açıklamaktadır. "Aslında yaptığım bu işten utanç duyuyorum" diyerek şöyle devam ediyor. "Sizin elinizdeki 100 bin TL'lik tahvilinizi ben 50 bin TL'ye alıyorum. Bu tahvilin yılda net % 34 faizini hesaba kattığımız zaman ve bana verilen % 1'lik komisyonu da indiğimizde tüccarın karı net % 83'ü buluyor". Bu da halkımızın ne kadar katmerli bir sömürü altında bulunduğunu gösteren küçük bir örnekdir.

c)— Küçük Üreticinin Mahsulüne Yok Pahasına El Koyma:

Ülkemizde geniş kesimi kapsayan küçük üretici, borç-harçla üretebildiği ürününü çaresizlikten ya toprağında tüccara kaptırmakta yada yok pahasına devlete vermektedir. Ve her yıl bir önceki yılı arayacak duruma düşülmektedir. Bu yılda 4 ürünün fiatı şöyle açıklanmıştır: Tombul kabuklu fındık: 150 TL, Sivri kabuklu fındık: 140 TL, Ayçiçeğine: 60 TL, Kuru incire 78 TL Kuru üzüme: 183 TL destekleme alım fiatı verilecektir. "Oysa ki üretim maliyeti 144 TL olan bir ürüne 150 TL vermek üreticiyle alay etmektir. Üstelikte enflasyonun, hayat pahalılığın her geçen gün arttığı bir dönemde, bu yılın ödenekleri yapılmadığı gibi geçen yıldan da üreticinin 11 Milyar lira alacağı vardır. Ticaret Bakanı ise şöyle söylüyor: "Bu miktar büyük değildir. Öksürsek bu para çıkar." Buna rağmen ödemeleri, onların ne kadar emekçi düşmanı olduklarını bir kez daha kanıtlamaktadır. Üreticilerin bu yılki rekoltelerin düşük olduğunu söylemesi üzerine, Ticaret Bakanı, "Üreticilerin taban fiatı yüksek olmaları için yalan söylediklerini" iddia etmektedir. Bu durum aynen patronların iş kazasından kolunu kaptıran işçiye:"tazminat almak için kolunu kaptırdın" sözleriyle eş anlamlıdır. Oysa ki emekçi, fazla mahsul almak için, işçi ise sağlam kalabilmek için azami dikkat sarf etmek zorundadır. Ve öyle de yapmaktadır.

İşçi ve emekçi halkımız !

Tek kurtuluş yolunun devrim olduğunu ve onları iktidardan alaşağı etmeden kurtulamayacağını sakın aklından çıkarma.

YÖK İLE İLGİLİ UYGULAMA

Anayasa taslağında üniversitelerin bilimsel özerkliğe sahip oldukları cümlesini duyup, üniversitelere özerklik sağlanacaktır diye yorum yapıp sözüm ona sevince kapılanlar, büyük yanılgı içindedirler. Oysa, takma "bilimsel özerkliktir." Yani idari özerklik verilmemiştir. Oysaki öğretim üyeleri, bilimsel özerkliği onların istediğidoğrultuda ve onların çıkarlarına kullanacakları açıktır. Bu arada da gerçekten değerli bilim adamlarına kapılar ve maddi olanaklar kapanarak, orta çağ karanlığı yaşatılmaya çalışalacaktır.

26-7-1982 günü cunta şefi Evren, 6-11-1981'de yürürlüğe giren YÖK yasasına göre 8'i yeni 27 üniversite rektörü atadı. Bu rektörler, 1987 Temmuz'una değin görevde kalacaklardır. Bu rektörler seçecekleri rektör yardımcıları ve dekanlarla, üniversiteleri tek sesli borazanlar haline getirecek,ne kadar "istikrar" içinde olacaklarını göstereceklerdir. Rektörlere çalışmalarında başarılar dileyen Evren, onlara şu önerilerde bulunmaktadır: "Normal döneme geçildiğinde cebinde bomba, elinde silah taşıyan anarşistler (siz devrimci anlayın) gene olacaktır. onlara göz açtırmayın." Artık "anarşistlerin kökünü kazıyacağı " tekerlemesinden vzageçmiştir. Her an ortaya çıkacak direnişlerin korkusunu bütün beyanatlarında görmek mümkündür.

Bizler de diyoruz ki ; Ey Cuntacılar !Korkunun ecele faydası yoktur. Halkın bağrında kopup gelen öğrenci gençliği ve halk aydınlarını, YÖK kanunuza rağmen kukla yapamayacaksınız ! Onlar sınıf bilinciyle halkının yanında yer almasını bileceklerdir.

Çaresizlik içinde oldukları en son kararda, güvenlik kuvvetlerine bağlı çevik kuvvetlerin kurulmasıdır. Herhangi bir yerde gelişecek olan direnişi anında kanla bastırabilmek için, seyyar durumda olan çevik kuvvetten yararlanacaklardır. 12 Eylül darbesinden sonra, bütçede güvenlik kuvvetlerine ve Milli savunmaya ayırdıkları miktar astronomik seviyeye ulaşmış durumdadır. Haklı bir davayı, inanan bir yüreği şimdiye kadar kimse durduramadı, sizlerde durduramayacaksınız.

SANAYİİNİN İÇİNDE BULUNDUĞU KRİZ.

Ülkemizde piyasa durgunluğu bütün şiddetiyle devam etmektedir. Küçük üreticinin maliyet yüksekliğinden dolayı, toprağın tümünü bile ekme durumunda olmaması, küçük esnafın yaşamını devam ettiremeyişi ile birlikte, bir çok sanayi kuruluşu da iflasın eşiğine gelmiştir.

En büyük bunalım tekstil sanayiinde görülmektedir. Avrupa'nın uyguladığı ambargo yüzünden ihrac edilemeyen tekstil ürünlerinin boyutları her geçen gün artmaktadır. Halkın alım gücündeki düşmeden dolayı iç pazarda da alıcı bulamayan bu ürünler, dağ gibi stoklar mali yük getirmektedir. Yanlız-

ca T-Shirt'lerin ihraç edilmemesi, ülkemize yılda 200 milyon Dolar zarara neden olmaktadır. Ve bu gün 26 tekstil iş kolunda üretim durdurularak, buralarda 26. 000 işçi, işsizlikle karşı karşıya gelmiş durumdadırlar. Tekstil fabrikalarının yetkilileri, talep ve sermaye yetmezliğinin bu duruma neden olduğunu söyledikleri halde; devlet yetkilileri, bunların idari yetersizlikten dolayı iflasın eşiğine geldiği yalanını söylemektedirler. Her bunalımda, her krizde tek tek kişileri sorumlu tutmak yöntemini kendileri bile yalanlamak zorunda kalmaktadırlar. İflasın eşiğine gelmiş firmalarda, kurtarma adına onların ölüm fermanlarını imzalattırarak, daha büyük bankalara ve holdinglere devretmektedirler. Asil Çelik'de olduğu gibi.

Ekonomik krizden dolayı, kapanan kuruluşlara bu kez de, kamu kuruluşları katılmaktadır. Kamu kuruluşlarında üretim durmuş durumdadır, yada toplu izin adlı altında üretimi durdurmaktadırlar. Bu kamu kuruluşlarını şöyle sıralayabiliriz: Türkiye Gübre fabrikası, Azot Sanayi, Sümerbank, SSK, Etibank (2 yerde), Süt Endüstrisi Kurumu (2 yerde), Çukobirlik, Betonsan, Türkşar. Çimento fabrika yetkilileri zor durumda olduklarını bildirerek, bakanlıktan zam talebinde bulundular.

Özel kesimin baskıları sonucu, KİT-lere üvey evlat muamelesi yapıldığı ve bütün kötülüklerin anası olarak gösterildiği, üstelik de Kafaoğlu'nun "KİT'-ler iktisadi şartların zorlamasıyla kurulmuşlardır, müdahaleci iktisadi politikaların kapsamı her geçen gün daraltılmaktadır ve daraltılmaya da devam edecektir." beyanatından sonra, buralarda da üretimin canlanmasını beklemek boş hayalden başka bir şey olmayacaktır.

BUGÜN UYGULANMAYA ÇALIŞILAN EKONOMİK POLİTİKA.

Özal'ın istifasıyla onun yerine geçen Kafaoğlu'nun ilk işi, maliye bakanlığının yetkilerini arttırarak kararların çıkarılmasını sağlamak oldu. Bundan önceki maliye bakanı Kaya Erdem, yetkilerinin az olduğunu "uygulanan politikanın orkestra şefi Özal'-dır" diyerek belirtmiştir. Hatta Merkez Bankası başkanının Cumhurbaşkanınca seçilmesini doğru bulmayan Kafaoğlu, bunun yanlış olduğunu, ekonomide 2 başlılığa neden olduğunu söylemektedir. Kafaoğlu devlet yönetimindeki diğer kuklalar gibi, başa gelir gelmez; emperyalizmin mali kuruluşlarına rapor vermekte, onlardan aldığı "emir ve komuta zinciri" altındaki kararları uygulamaya çalışmaktadır. Kafaoğlu, başa geçtikten sonra, ilk emir Dünya bankası'ndan geldi. Ve Dünya Bankası şunları yapmasını emrediyor: "finansman sorununu çözmek için kaynaklar özel kesime aktarılsın. Dünya Bankası danışmanı Bela Bossa Türk ekonomisinin dışa dönük sanayileşme modelini devam ettirmesini istemekte ve 24 Ocak kararlarının başarılı olduğunu söylemektedir. Mali sorunların çözümü için ise, şu önerilerde bulunmaktadır:

1)— Kamu yatırımları ve cari harcamaların kesilmesi ve kaynakların özel kesime aktarılması.
2)— Bankacılık işletmelerinde, vergi ve devlet paylarının azaltılması.
3)— Mevduat faizlerine uygulanan stopajın kaldırılması.
4)— İhraç maddelerinde reforma gidilmesi.
5)— KİT'lerdeki devlet desteğinin azaltılması.

'Her şey patron-ağalar için' şiarını elden bırakmayan Kafaoğlu, yolladığı niyet mektubunda da emperyalistlere ne kadar güvenilir bir uşak olduğunu kanıtlama çabasındadır. Kafaoğlu'nun, Özal'dan daha fazla uygulamaya çalıştığı bir politika da; vergi ve ceza tahsilatlarını hızlandırmakta ve böylece bütçeyi kurtarmaya çalışmaktadır. Özellikle son dönemlerde, belediye zabıtalarının, trafik memurlarının ve maliye tahsildarları, halkın her an ensesinde boza pişirmekte ve 'gözünün üstünde kaş var' diyerek ceza kesmektedirler. Bu uygulamanın, muhtemelen önümüzdeki günlerde de devam edeceği muhakkaktır. Devletin resmi hırsızları her gün çıkardıkları yeni yasalarla bu soygunculuğu daha da katmerli yapmaktadırlar.

MAMAK DİRENİŞ VE TECRÜBE ÖZETİ BÖLÜM 2

GEÇEN SAYIDAN DEVAMDIR

kucaklaşma resimlerinin perde arkası buydu.

Aynı hafta içinde, istiklal marşı söyleme, nazari ve pratik eğitim gibi uygulamalarda getirildi. Sayımlar ve hava saatleri birer işkence saati haline getirildi. Hava saatinde tutuklulara askeri marşlar söyletilerek yürüyüş ve koşma, askeri eğitim yaptırıyorlardı. Bu arada sudan bahanelerle tutuklular alabildiğine coplanıyorlarda. Ayrıca koğuşlara Atatürk nutku, Atatürk ilkeleri kitapları dağıtıldı. Yine süngü ve cop zoruyla bu kitaplar zorla okutuluyor. Sayımlarda bunlarla ilgili sorular soruluyordu. Bilmeyenler yada cevap vermede isteksiz davrananlar, yıkılıp dövülüyorlardı.

Bütün bu baskılara tutarlı ve örgütlü bir karşı çıkış olmadı. Ancak, tek tek unsurlar istikrarsız bazı çıkışlarda bulundular. Onun dışında 12 Eylül'ün getirdiği baskı ve terör, Mamak'da bütünüyle bir boyun eğme içinde kabul edildi.

Örgütlü sayılabilecek yegane karşı koyuş o sırada A blokta bulunan kadın tutukluların koğuşunda yaşandı. Sayımda İstiklal marşı, ya da diğer kitaplar hakkında sorulan sorular karşısında, bir kısım kadınlar sessiz kalıyorlar veya "bilmiyorum" diyorlardı. Bir süre sonra kadınlara "komutanım" dedirtmeye çalıştılar. Kadınların bir kısmı bunu da söylemiyorlardı. Ancak kadınlar üzerinde henüz çok yoğun ve sistemli bir kısmi baskı yoktu, coplamalar sakatlayacak düzeyde değildi. Mücadele henüz tam kızışmamıştı.

1980'in Aralık ayında kadınları A blokdan D bloğa taşıdılar. Böylece kadınların mücadelesinde yeni bir sayfa açıldı. D bloğunda "komutanım" dedirtmek için baskılar yoğunlaştı. Baskılarla birlikte saflarda ayrıştı. Dörtlü komitenin kadınlar içindeki uzantıları ve 12 Eylül öncesi hayata geçirilmeye çalışılar Dev-Yol, Halkın Kurtuluşu, Kurtuluş işbirliği parçalandı. Partimiz, acil, DHY, DHB, TİKB, Dev-Savaş gibi önceden Dörtlü komiteye muhalefet eden siyasetlerin yanı sıra, Halkın Kurtuluşu'da "komutanım" dememe tavrını benimsedi. Dev-Yol, Kurtuluş ve İşçinin Sesi ise "komutanım" diyorlardı. Ayrıca D bloğunda kadınlara toplu şekilde marş söyleterek, yürüme eğitimi yaptırıyorlardı. Kadınlar, bunu yapıyorlar ancak koşmaları istendiğinde koşmuyorlardı. D blokta kadın devrimciler arasındaki ilişkiler olumsuzdu. Özellikle Dev-Yol direnenlere saygı durmak şöyle dursun "komutanım" demeyenleri küçümseme ve aşağılama havasına girmişti. Oysa, D bloktaki coplamalar A bloğa göre hayli artmıştı. Soğukta peş peşe yedikleri coplardan bayılanlar oluyordu. Coplananlar, direnen arkadaşlar tarafından içeri taşınıp, ellerine tuzlu sularla pansuman yapılırken Dev-Yol'cular "komutanım" demekle insanın AĞZI AŞINMAZ, şu anda önemli olan örgütlülüğümüzü korumak, gücümüzü dikkatlice kullanmaktır. Deymeyecek sözler için yıpranmak akılsızlıktır" diyorlardı.

1980'in Ocak ayında kadınları, Mamak'dan 5 Evler'e 2 yıllık Eğitim Enstitüsündeki cezaevine taşıdılar. Böylece Mamak'daki tek örgütlü direnişde kadınlarla birlikte Mamak'ı terketti. İki yıllık, oldukça rahat, hele

Mamak'la kıyaslanmayacak şartlarda idi. Burada bir eğitim sorunu, bir "komutanım" deme sorunu olmadığından, sıcak mücadele de yoktu. Karşı çıkılabilecek şeyler vardı kuşkusuz. Yemek duası. Ama partimiz de dahil henüz bu mücadeleyi toparlayıp ona önderlik edecek bir örgütlülük oluşmamıştı.

Bu sırada İstanbul'dan Acil davasından yargılanan 40 kadar devrimci Ankara'ya getirildi. İstanbul'dan gelen bu devrimciler, İstabul cezaevlerindeki direniş durumunu ve oralardaki mücadeleyi anlattılar. Davutpaşa'daki işkenceleri, nasıl yılgınlık ve direnenler ve koğuşlarının ayrıldığını, nasıl tutukluların kanlı gömleklerini ailelere gösterip, onların desteğini istediğini, Selimiye'de nasıl 10 Kasım'da yapılan saygı duruşu çağrısına bile uyulmadığını aktardılar. Ayrıca Acilciler davasından iki kişi de bireysel tavır koyarak kurallara uymayacaklarını, istiklal marşı söylemeyeceklerini ve eğitim yapmayacaklarını ilan ettiler. Bunun üzerine, hücrelerde tecrite alındılar ve alabildiğine dövülmeye başlandılar. Bu arada, açlık grevine başladılar. Bu devrimciler, mahkemelere kollarda ya da sedye de götülüyorlar; mahkemede durumlarını dile getirdikleri için yeniden azgınca dövülüyorlardı. 81 İlkbahar'ına gelindiğinde buna benzer tek tek kişilerin bireysel tavırlarının yanında, eğitimler ve marşları topluca laçkalaştırma eğilimleri de belirmişti. Tutarlı biçimde olmasa da, bu yer yer yapılıyordu. Ancak bu dönemdeki örgütlü direniş yine kadınlarla başladı.

KADIN TUTUKLULARIN MÜCADELESİ

1980 Mart-Nisan aylarında birşey yapamamanın huzursuzluğu, mücadele isteği duyan kadın tutukluları iyice huzursuz etmeye başlamıştı. Yaklaşan 1 Mayıs'tan bu durağanlığı kırmak için yararlanılabilirdi. 1 Mayıs "Bahar ve Çicek" Bayramı olarak dahi engellenmiş, bütün dünya işçileri 1 Mayıs'ı kolkola mücadele alanlarında kutlarken, Türkiye işçi sınıfı tezgah başına zincirlenmişti. Her devrimcinin, demokratın görevi işçi sınıfının kanı ve canı pahasına kazandığı haklarının gaspedilmesine karşı çıkmaktı. Bu anlayışla Partimiz, TKİB, Dev-Savaş, Dev-Sol, THKO'dan devrimciler vb. bazı bağımsız unsurla birlikte bütün kadın tutuklular olarak Açlık Grevine gitme çağrısı yaptık. Dev-Yol, Halkın Kurtuluşu ve Kurtuluş şartların henüz olgan olmadığını vs. ileri sürerek bu öneriye karşı çıktılar. Bunun üzerine, öneriyi getirenler bir günlük açlık grevine gittiler. Ancak çoğunluk Açlık Grevine gitmediğinden, ve karavana alındığından açlık grevi idareye açıklanmadı. Sonuç olarak devrimcilere karşı bir protesto görünümüne büründü.

Sonradan değerlendirilince, bunun aceleci ve 'sol' bir eylem olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Herşeyden önce, daha kendisi üzerindeki en somut baskılara bile karşı çıkmayan, bir mücadele geleneği olmayan kitlenin, birden bire siyasi talepler uğruna harekete geçmesini beklemek hayalciliktir. Ayrıca idareye açıklanmayan, yalnızca devrimcilere karşı bir protesto mahiyetinde böyle bir eyleme girişmekte hatadır. Ancak bu hataların, mücadele isteğinden ve hiç bir şey yapmamanın verdiği isyandan kaynaklandığınıda unutmamalıyız.

1 Mayıs'la birlikte kadınlar arasında mücadeleyi nasıl başlatıp, yükseltebiliriz sorusu., güncellik kazandı. Mayıs başlarında savcılıkta hiç bir işi olmaması gereken bir devrimciye, savcılığa gideceği haberi verildi. O zamana kadar Dev-Yol'dan bazı devrimciler emniyete işkenceye görülmüş, fakat bazı girişimlere rağmen, bu duruma karşı tavır geliştirilmemişti. İlk kez bu devrimcinin savcılığa çağrılması karşısında, cılız bir biçimde de olsa emniyete ve işkenceye karşı tepki dile getirildi. Bu olay iki yıllık cezaevi idaresini korku ve telaşa düşürdü. O güne kadar emniyete başka götürülenlerde olmuş fakat hiç birine bu şekilde tavır konulmamıştı. İdare olayın geliştiği üçüncü koğuşa, üç haftalık görüşme yasağı koydu. Bunun üzerine tüm kadın tutuklular üçüncü koğuşa konan görüş yasağını protesto etmek için 7 Mayıs'taki görüşe çıkmayacaklarını bildirdiler.

7 Mayıs 1980 Mamak cezaevi direnişinin yıl dönümü, böylece mücadele içinde anılmış oldu. 7 Mayıs 1981'de tüm siyasetlerden kadın tutuklular eylem birliği içindeydi.Devrimcilerinbirliği açısından bu eylem güzel bir başlangıç oldu. Hakim sınıflar birliği bozup parçalamaya uğraştılarsa da başaramadılar. 7 Mayıs 1981 eyleminin, diğer bir güzel yanı da, ailelerin desteğini almasıydı. Kadın tutuklular pencerelerden ailelere bağırarak görüşe çıkmayış gerekçelerini açıkladılar. "İşkenceye karşı çıkmak bir insanlık görevidir. Her an için, her birimiz işkenceye götürülme tehtidi altındayız. Biz birbirimize destek olarak işkenceye karşı çıkıyoruz. Sizde bizi destekleyin. Kapıdan ayrılmayın" dendi. Bunun üzerine aileler, o gün akşama kadar cezaevi kapısında bekleştiler. Sıkıyönetim komutanlığına, hatta MGK'ne başvurarak işkenceleri kınayan dilekçeler verdiler.

İdarenin iyice paçaları tutuşmuştu. Korkudan ve ailelerin baskısından o gün devrimcileri coplayamadılar. Fakat hemen ertesi gün kendilerince "elebaşı" olarak tespit ettikleri 50 kişiyi bodrum katına, kalorifer dairesinden bozma bir koğuş olan 9. koğuşa indirdiler. Buradakilere özel baskılar uygulamak niyetinde oldukları anlaşılıyordu. Nitekim bir kaç gün sonra, 9. koğuştaki kadınlara askeri eğitim yaptırılacağı söylentisi yayıldı. Kadınlar bunun üzerine hemen toplanarak, hep birlikte "komutanım" dememe ve eğitimi son derece laçka bir biçimde yapma kararı aldılar. Bu kez Dev-Yol'dan arkadaşlarda direnişe katılma kararı almışlardı. 7 Mayıs'la başlayan eylem birliğinin, bu şekilde sürdürülmesi çok olumluydu.

Kadınlar 10'ar kişilik mangalara ayrılarak başlarına asker dikilmek suretiyle eğitim yapmaya; başlarındaki askerlere "komutanım" demeye zorlanıyorlardı. Ancak, 2 gün süren azgın dayak ve baskıya rağmen kitlede ufak bir yılgınlık ve tereddüt dahi olmadı. Her dayaktan sonra çoşkuyla halay çekiliyordu. Bu arada Dev-Yol davasından yargılanan bir bacıyı emniyete götürmek istediler. Kararlı bir biçimde karşı koyuldu. Askerler bacıyı çekip alamadılar. Olay büyüyünce cezaevi müdürü Albay Raci Tetik geldi. Bi sürü tehdit ve küfür savurdu. "Sizi Mamak cezaevine götürür, dünyayı burnunuzdan getiririm" diye göz dağı vermeye çalıştı.

Racı Tetik sözünü tutup, kadınları Mamak'a geri taşıttı. Burada yeniden kadınlara askeri eğitim yaptırmaya çalıştılar. Fakat artık boşunaydı. Az çok bir mücadele geleneğine sahip olan ve güçlerini birlik olmalarından alan kadın devrimciler, idarenin başına bela olmuşlardı. Artık getirilen her baskıya tepkilerini dile getiriyorlar, işkenceye götürülenleri vermemek istiyorlardı. Hatta bir seferinde yine kadın tutukluları "ikna" etmek için gelen sıkı yönetim komutanı, "şuradaki 200 kadın tutuklu, bütün Mamak'daki 3000 kişiye bedel, nedir sizden çektiğimiz!" diyordu.

İşte bu şartlar altında Haziran 8'e gelindi. Bu tarihde Mamak'da hep birlikte yapılacak bir açlık grevinin söylentileri hayli yaygınlaşmıştı. Bu açlık grevi ile askeri eğitime karşı çıkılacak, faşistlerle koğuşların ayrılması ve daha iyi yaşam şartları için mücadele edilecektir. Yüreği mücadele ateşiyle yanan ve boyun eğmişliğin ezikliği ile yanan bütün devrimciler büyük bir sabırlılık ve heyacanla açlık grevini bekliyorlardı.

1 TEMMUZ AÇLIK GREVİ

Nihayet Temmuz başlarında A ve B bloklarından açlık grevinin başladığı

haberleri geldi. Ne varki beklentiler boşa çıkmıştı.Devrimcilerinbirliği sağlanamamıştı. Açlık grevine gidenler esas olarak partimizden ve Acil siyasetinden devrimcilerdi. THKO, TİKB, Dev-Savaş, Dev-Sol'dan da katılan devrimciler vardı. Dev-Yol, Kurtuluş, Halkın Kurtuluşu ise eyleme katılmamışlardı. Partimiz dahi eyleme oldukça örgütsüz ve kendiliğinden bir biçimde katılmıştı. Bu nedenle partimizin tüm sempatizanları ve kitlesi bile bu eyleme katılmadılar. Aynı şey Acil ve eylem içinde yer alan diğer siyasetler için de geçerliydi. Bu şartlarda, eylem yeni doğmuş bir çocuğa benziyordu. Zafere ulaşma ihtimalinin düşük olduğu başından belliydi. Yine de yoldaşlarımız eyleme katılarak diğer devrimcilerle birlikte 5 ay gibi küçümsenmeyecek bir süre yiğitçe direndiler. Tüm kitlenin ve hatta askerlerin büyük saygı ve güvenini kazandılar. Bu olumlu yanlarına rağmen bir bütün olarak değerlendirdiğimizde, Temmuz'da başlayan Açlık Grevi, aceleci ve "sol" bir eylemdir. Bu eylemin önemli bir hatası da ölüm orucu olarak başlanmamasına rağmen ölüm orucu olarak tanıtılması olmuştur.

Temmuz başlarında toplam 800 civarında mevcud olan —ki bunun yaklaşık 500'ü devrimcilerden oluşuyordu— A blokta greve katılan 50 kadar devrimci vardı. (O sıralarda kadınların tümü D blokta bulunduklarından bu rakamlar tümüyle erkeklere aittir.) B blokta da yaklaşık 100 devrimci katıldı. Yani 2 bin civarında devrimcinin bulunduğu Mamak cezaevinde, eyleme katılanların sayısı 150'yi buluyordu. Üstelik bu sayı eyleme katılan siyasetlerin tüm sempatizan ve taraftarlarını dahi kapsamıyordu. Eylemi başlatan siyasetlerden kadın tutuklular ve bu arada bizim kadın yoldaşlarımız da kadınların o güne kadarki mücadelesinin kendine özgü gelişim çizgisini dikkate alarak eyleme, Mamak cezaevinde daha geniş bir eylem birliği sağlanınca katılmaya karar verdiler. Halkın Kurtuluşu ve Dev-Yol ve Kurtuluş'un yakında eyleme katılabileceği umuduvardı. Kadın yoldaşlar diğer tüm tutuklularla birlikte o tarihi beklemeye başladılar.

Bu arada açlık grevindeki devrimcilere her türlü eziyet yapılıyordu. İlk günler bütün bloğun suyu kesilerek açlık grevindekiler cezalandırılırken, diğer devrimcilerinde gözü korkutulmak istendi. Devrimcilerin en doğal hakkı olan, ve ölmemeleri için almaları gereken şeker ve tuzları toplandı. Oysa gazetelerde, "açlık grevindekilere süt ve bisküvi veriliyor" diye yalan haberler yayınlanıyordu. Ve elbette devrimciler kıyasıya dövülüyorlardı. Bir süre sonra, gerek A ve gerekse B blokta açlık grevindeki devrimcileri özel koğuşlara topladılar. Böylece baskıyı daha da sistemleştirdiler. A bloktaki devrimcileri kasıtlı olarak mutfağın hemen üstündeki koğuşa toplamışlardı. Böylece sürekli yemek kokusu içinde kalmanın devrimcilere ek bir işkence olacağını sanıyorlardı. Devrimciler bu şartlar altında açlık grevini sürdürürken, H.Kurtuluşu, Dev-Yol ve Kurtuluş'u eyleme ikna etme çalışmaları sürüyordu. Nihayet bu üç siyasetin katılacağı tarih belli oldu: 28 Temmuz. Kadın tutuklularda hep birlikte bu tarihte açlık grevine başlayacaklardı. Ne var ki Dev Yol, Kurtuluş merkezi olarak son anda katılmaktan vazgeçtiler. HK katılma kararını sürdürdü. Kadın tutuklular arasında ise DY dışında tüm siyasetler açlık grevine başlama kararı aldılar. Böylece 28 Temmuz'da Mamak çapında katılım genişledi. D bloktaki kadın tutukluların yarıdan çoğu, diğer bloklarda da bir çok erkek tutuklu greve katıldılar.

Ne yazıkki açlık grevini baştan karar verilen 8 günlük sürenin sonuna kadar sürdürebilenler yanlızca kadınlar oldu. Bunun dışında, Temmuz başında başlayanlar hariç açlık grevini sonuna kadar sürdürebilen çıkmadı. Çoğu devrimci ilk günkü yoğun dayak ve baskı sonucu grevi bıraktılar. Temmuz başından beri grevde olan 100-150 kişi ise 30-35 güne kadar eylemi sürdürdü. Baştan ölüm orucu diye açıklanmış olmasına rağmen, aslında ölmek gibi bir niyet yoktu. Bu nedenle, geriye dönüşün imkansız olduğu 40 gün sınırını aşmadan açlık grevine son veriliyordu. Yine de 35-36 güne kadar grevi sürdüren devrimcilerde kalıcı sakatlıklar oluştu. Gözlerinde, kulaklarında, eklemlerinde arızalar ortaya çıktı. Bu arada birçok devrimci hastaneye kaldırılmış ama tıbbi müdahale istememişlerdi. Cuntanın açlık grevini örtbas etme çabaları boşa çıkıp, dış basında dahi belirli bir kamuoyu oluşunca hakim sınıflar yalan dolanla kendilerini şirin gösterme çabasına giriştiler. Açlık grevindekilere süt-büsküvi dağıtıldığı palavraları da bu amaçla yayınlandı. Bütün hata ve zaaflarına rağmen Temmuz açlık grevi cuntayı tedirgin etti. Cunta ve onun uzantısı olan cezaevi idaresi, özelikle kadın tutukluların direnişinden tedirgin oluyorlardı. Çünkü kadınların birliği ve kararlılığı erkeklere kıyasla daha ileri idi. Ayrıca, kadın olmalarından dolayı, daha geniş bir kamuoyu yaratıyorlardı.

TEMMUZ AÇLIK GREVİNDE KADINLARIN DİRENİŞİ

Dev-Yol dışındaki kadın tutukluların tümü —ki 100'e yakın devrimci ediyordu— 28 Temmuz'da açlık grevine başlama kararını açıkladılar. DY dan bacılarda aslında o güne kadar birlikte sürdürülen mücadele platformunun parçalanmasından ve kendilerinin eylem dışında kalmalarından üzgündüler. Ancak katı merkeziyetçi anlayışları insiyatif kullanmalarını ve kendi bulundukları birime uygun kararı hayata geçirmelerini engelliyordu. DY'dan bacıların duyduğu bi eziklik, birliği perçinleme yönünde yine de yararlı oldu. Onlar, açlık grevine katılanların kendilerinden ayrılmasına ve tecritine karşı çıkma kararı aldılar. Böylece açlık grevine katılmasalar bile, katılanlarla birlik ve dayanışma içinde olduklarını göstereceklerdi.

İdare, Açlık grevine katılanları ayrı bir koğuşa geçirmek istediğinde hep birlikte buna karşı çıkıldı. KAdın devrimcilerin kararlılığını gören A blok yönetimi, cezaevi müdürü Raci Tetik, hışımla d bloğa geldi. Askerlikte, nöbetteki askerin kendisinden üst rütbedekileri gördüğünde, selam çakarak "nöbetimde vukuat yoktur komutanım" demesi gerekir. O sabah D blok kapısında nöbet tutan askerde,, bu kurala uyarak selamladı Raci Tetik'i, fakat selamlamasıyla yüzünde tokatın patlaması bir oldu. Garip, neye uğradığını şaşırmıştı. Raci Tetik sen "nöbetimde vukuat yoktur" de hala; daha ne olsun, orospular açlık grevine başlamışlar, diye haşladı eri ! Bu taşkınlık Raci Tetik'in ne kadar telaşlı olduğunuda gösteriyordu. Raci Tetik başına bela olan kadın devrimcilerden bütün kalbiyle nefret ediyordu.

Raci Tetik, kadın devrimcileri önce tehditle iknaya üalıştı Bu sökmeyince 100'den fazla askeri D blok avlusuna soktu avluya bakan iki kadın koğuşu, birde depo olarak kullanılan, hazırlanmamış boş koğuş vardı. Kadın koğuşlarının her birinde 100 kadar devrimci kalıyordu. Toplam 200'e yakın devrimciden 100 civarında açlık grevcisi vardı. Önce birinci koğuşu havalandırmaya çıkardılar, açlık grevine gidenlerin ayrılmasını istediler. Kadınlar ayrılmayacaklarını bildirince, Raci Tetik, "yürüyün aslanlarım göreyim sizi, ayırın orospuları" diye feryada başladı. Bunun üzerine askerler coplarıyla kadınların üzerine saldırdılar. Coplayarak, saçlarından sürükleyerek kadınları, depo olarak kullanılan binaya sokmaya uğraşıyorlardı. Kişi başına en az bir asker düşüyordu. Çoğunun giysileri yırtılıyor, yara bere içinde kalıyordu. Kadınlar kendilerini savunmaya uğraşıyorlardı. Bir yandan da askerlere, "siz de halk çocuğusunuz, siz bizim kardeşimizsiniz, sizin ananız, bacınız yok mu?, bize nasıl vurursunuz" diyorlardı. Bu arada kimi erler gözyaşlarını tutamadılar. "Bacım etmeyin, size vurmak istemiyoruz. Ama emir kuluyuz, ne edelim?" diyorlardı. Kimi

faşist askerler ise, fırsatı ganimet bellemiş, acımasızca copluyorlardı. Bu şekilde bahçedeki tüm kadınları üçüncü koğuş dedikleri depoya soktular. Yine de grevdekilerle, grevde olmayanları ayırmayı başaramamışlardı.

Cezaevi idaresi aczini daha sonra bu olay hakkında açtığı dava ile kanıtladı. Bu olay gazetelerde "solcu kızlar askerlere saldırdılar" şeklinde geçti. İdare açtığı davada, kadın tutukluların askerlere saldırdığını ve 7 askeri yaraladığını iddia ediyordu. Cezaevi idaresi her zamanki taktiğiyle suçlu konumda ikin, suç bastırma çabası içindeydi.

Kadın devrimciler güzel bir dayanışma örneği vererek, birbirlerinden ayrılmadılar. Ve 3. Koğuş denen yerde hep birlikte aç ve perişan 3 gün yaşadılar. Açlık grevinde olmayanlarda yemek verilmiyordu. "Yemek yemek isteyen kendi koğuşuna gelsin" deniyordu. DY'dan bacılar ise, 'arkadaşlarımızı

DEVAMI GELECEK SAYIDA

PİR HASAN KULAÇ

CEMİL OKA

EYLÜL ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR ! !

Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık kavgamızda, sınıf mücadelesinin boyutları yükseldikçe canlarını halkın kurtuluş davasına adayan ve bu uğurda tereddütsüz ölümü severek kucaklayan, sıra nefer şehitleride bir o kadar artmaktadır. Dökülen her damla kan bayrağımıza kızıl renk vermektedir.

Özellikle 70'li yılların başlarından günümüze, örgütlü bir güce dönüşen halk güçleri ve yükselen devrim potensiyeli, ülkemiz çehresinde yeni değişiklikler ortaya çıkardı. Emperyalizmin yarı-sömürgesi, komprador patron ve ağaların faşist devletini yıkmak için, çeşitli biçimlerde yürütülen sınıf mücadelesinde, binlerce devrim kavgasının sıra neferi şehit verildi. Yüzü aşkın komünist ve sempatizan yoldaşımız, ağaların en önünde, cephede, işkencede, fabrikada, dağda, köyde destanlar yaratarak bedenlerini, uğruna savaştıkları toprağa feda ettiler. Bedenen yok olan yoldaşlarımızın ideolojileri, düşünceleri yaşıyor, yaşatılıyor. Kavgaları hayatın her alanında devam ettiriliyor.

Parti teşkilatımız Eylül ayında, 12 üye ve sempatizanını şehit vermiştir. Ayrıca 27 Ağustos'ta değerli bir komünisti, gerilla komutanı CEMİL OKA yoldaşı yitirmiştir. Artan sıra devrim şehitlerini ismen tek tek sıralamak ve ayrı ayrı özelliklerini açıklamak, düşen şehitlerimiz çoğaldıkça imkansızlaşıyor. Bu nedenle biz, tek tek şehit yoldaşların ayrı ayrı anılması yerine hepsini genel bir ve bütün ele alıp anmayı uygun gördük. Zira ileride yürütülen üst mücadele boyutlarında, şehit yoldaşlarımız binleri, onbinleri hatta yüz binleri bulacaktır. Hepsinin tek tek ismen anılması ve yıldönümlerinde açıklanması imkansız olacaktır. Bu açıdan okuyucular durumu daha objektif tahlil ederek bize hak vereceklerdir.

İsimlerini anımsadığımız şehit yoldaşların isimlerini aşağıda sıralıyoruz.

27 Ağustos'da faşist diktatörlüğün eli kanlı katilleriyle çatışmaya giren CEMİL OKA yoldaşımız, 1972'de yaralı olduğu halde Mete Altan ve Uğur Gür gibi faşist profesyönel polis şeflerince kurşuna dizildi. CEMİL OKA parti üyesiydi.

ALİ GEÇGEL ve İBRAHİM KARA Yoldaşlar İzmir'de işkenceci polis şefini cezalandırdıktan sonra, faşizmin kolluk kuvvetleriyle girdikleri silahlı çatışmada 2 Eylül 1980'de şehit düştüler. Her iki yoldaşımızda Parti üyesi ve ordumuz savaşçılarıydı.

MUNZUR GEÇGEL, Partimiz sempatizanı, ALİ GEÇGEL yoldaşımızın kardeşi. ALİ yoldaşın cenazesini almaya gittiği İzmir'de göz altına alınır. İşkencede alçakca katledilir.

İstanbul 1 Mayıs Mahellesinde faşist diktatörlüğün yıkımına karşı direnişte, parti teşkilatımız başta HÜSEYİN ASLAN ve 7 yoldaşımızı şanlı bir direniş destanıyla, faşizmin kahpe kurşununa göğüs gererek şehit verdi.

1981 Eylül'ünde askeri faşist diktatörlüğün onbinlerce kolluk kuvvetleriyle DERSİM'de başlattığı operasyonda Ovacık'ın Mercan Köyünde PİR HASAN KULAÇ yoldaş yüzlerce faşist kukla ordu güçlerine karşı, barındığı ormanda çatışmaya girdi. PİR HASAN KULAÇ yoldaş aldığı yaralarla değil ama cemseler arkasında süründürülerek alcakça katledildi. HASAN yoldaş ileri sempatizandı.

Dersim'de 1981 Eylül'ünde sürdürülen oparesyonlarda PEHZAT FİRİK yoldaş askeri faşist cuntanın eli kanlı cellatlarınca evinden alınarak ormanda sorguya çekilir. Yoldaşların barındığı sığınağı vermesi istenir. Yoksa öldürüleceği söylenir. Yoldaşımız hiç birşey bilmediğini, ölümden korkmadığını açıklar. Bunun üzerine faşist işkenceci subaylar yoldaşımızı saatlerce en ağır işkencelere maruz bırakırlar. Daha sonra ateş közüyle vücudunu yakar, şişle gözlerini oyarlar. Tüm bu alcak ve insanlık dışı işkencelere meydan okuyan yoldaşımızı kurşuna dizerek katlederler.

Eylül ayında Halk güçlerinden de bir çok devrimci arkadaş şehit düşmüştür. Geçen 1981 Eylül'ünde, Malatya'da Hava İndirme Tugayı'nın operasyonları sonucu Türkiye Devriminin Yolu adlı Teşkilatın Önderlerinden

Yoldaş,
Senin türkün biraz erken
Biraz dokunaklı ama
Güzel bir ihtilal türküsü
Gürül gürül, bitmeyen.
Özgürlük için çarpar yüreğin,
Kafan, gözün, bileğin,
Duyguların ve bilincinle,
yani herşeyinle sen,
En güzel şeyi
Türkünü halk için söylemeyi seçtin.
Ve cıvıltılarıyla makinalı tüfeğin
Daha bir güzel oldu
Söylediğin O savaş türküsü
Ki akıttığın kan kadar kızıl,
Müjdelediğin güneş kadar sıcak.
Ve yoldaş !
Sana namus sözü veriyoruz
Bizim türkülerimizde
Senin ki gibi güzel olacak. !

CUMA ALİ CİHAN ve iki yoldaşı şenit düşmüşlerdir. Bu devrimci arkadaşlarıda, Devrim kavgası şehitleri olarak anmak bizlerin görevlerinden biridir.

Eylül şehitleri; Kavgalardan yoğrularak sürüyor kavgamız. Yeni ve genç nesiller sizlerden devr aldıkları mücadele bayrağını yükselterek kavganızı sürdürüyorlar. Hatalardan ders çıkararak yenilgileri zafere dönüştürerek, emin adımlarla halk demokrasisi, bağımsızlık ve sosyalizm yolunda ileri mesafeler alıyorlar. Ve sizlerin toprağa akıttığı kızıl kanlar binler, onbinler, milyonlarca tohumu besliyor, devrim tarlasını suluyor.

Kavgalarda şehit yoldaşlara ağıt yapmak, isimlerini anmak yetmiyor ve yetmiyecektir. Biz onların bıraktığı kavgaların, bize teslim ettikleri silahların devam ettiricileri, ilerleticileri, muzaffer kılıcıları olmalıyız. Marksizm-Leninizmin yüce ideolojisi uğrunda yenilerek yenmesini öğreneceğiz, savaşarak savaşmayı bileceğiz, yenilgilerden ders çıkararak, kirliyi atıp temizi giyerek, yaraları sararak faşist komprador patron ağa devletini yıkarak, emperyalizmi ülkeden kovarak, demokratik halk devrimini başarıya ulaştıracak, işçi-köylü ittifakı temelinde küçük burjuvazi ve milli burjuvaziyide kapsayan Demokratik Halk İktidarını kuracağız ve durmaksızın Demokratik Halk İktidarından Sosyalizme ve de sınıfsız toplum olan, özgürlüğün fışkırdığı nihai amacımız Komünizme varacağız.

Ya sömürüye, zulme, vahşete boyun eğip, kölece yaşama; yada zulmü, sömürüyü, vahşeti yıkmak için emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve dünya gericiliğine karşı mücadeleye, Halk Savaşına katılmak. İki yol var, başka bir seçenek yoktur.

—EYLÜL AYI ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR !

—CEMİL OKA, ALİ GEÇGEL, İBRAHİM KARA, PİR HASAN KULAÇ, HÜSEYİN ASLAN, BEHZAT FİRİK, MUNZUR GEÇGEL, MAHMUT ŞEFİK KARAAĞAÇ VE DİĞER YOLDAŞLAR ÖLÜMSÜZDÜR !!!...

—YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !

—YAŞASIN MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN, MAO ZEDUNG YOLDAŞLARIN ŞANLI IŞIKLI YOLU !

SÜLTANAHMET ASKERİ TUTUKEVİNDEKİ BİR ÖZGÜRLÜK MAHKÜMUNUN FİLİSTİN HALKINA KAN BAĞIŞI İSTEĞİ !

1. Ordu Sıkıyönetim Komutanlığı
Adli Müşavirliğine,

Selimiye/İstanbul

Bir aydan uzun süredir, ABD emperyalizminin orta-doğu'daki ileri karakolu İsrail siyonizmi, Lübnan'ı kana bulamaktadır. Üstelik bu katliam, tüm insanlığın gözü önünde hala en aşağılık biçimde ve barbarca sürdürülmektedir.

Ben, Sultanahmet Askeri Tutukevinde bulunan bir devrimci olarak, İsrail siyonizminin bu katliamını, ve baş destekçisi ABD emperyalizmini, sessiz kalmakla destekleyen Rus Sosyal-emperyalizmini ve Arap gericiliğini lanetliyor, bugün canı pahasına yiğitçe savaşan Filistin halkının, haklı savaşının desteklenmesini, bir insanlık görevi olarak görüyorum. Bu görevin bir gereği olarak, yüreğim Filistin ve Lübnan halklarının yanında çarpmakla birlikte, elimden fazla bir şey gelmemesine karşın en azından kan bağışı yaparak katkıda bulunmak istiyorum.

Bu kan bağışının FKÖ'nün, Türkiye temsilciliğinin bilgisi dahilinde gerçekleştirilip, yardımımın yiğit Filistin halkına ulaştırılması için, gereğinin yapılmasını bilgilerinize arz ederim.

13-7-1982

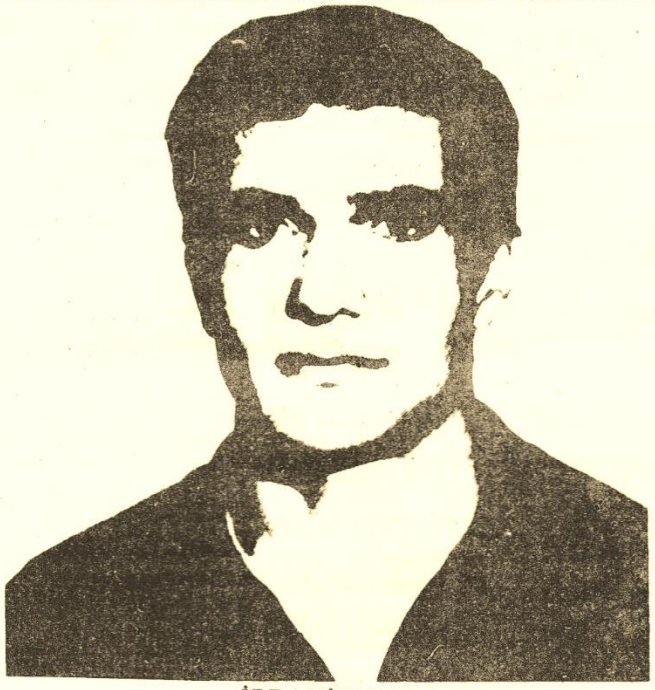

İBRAHİM KARA

ALİ GEÇGEL